

Thi dit er Riget

Af Thorkil Thorsen

KLUMME

Der er tidspunkter, øjeblikke, splitsekunder, hvor en hændelse brat ændrer alting. Planer, fremtidsudsigter og drømme blegner og dør. Din verden er en anden end før.

Her står jeg på 16. sal på Rigshospitalet på en solbeskinnet 1. maj-dag og lader blikket finde vej til Fælledparken. Jeg har mange minder derfra. De blodrøde faner. Den solidariske glød. De mange øller. Den politiske agitation med flammende floskler. Knud Jespersen fra DKP talte lidenskabeligt om kampen for bedre rettigheder for det arbejdende folk. Kammerater, vi skal kæmpe indtil vi har sejret. Folkesocialisten Gert Petersen tordnede imod det syge kapitalistiske system. Men socialismens styrke er stor. Det var også her – i 1983 – at Glistrup fik sin bekomst på talerstolen, da vrede demonstranter overdængede ham med æg, maling og sten. Han var ikke en velset partycrasher i det røde selskab.

Fælles for de bidske taler var, at de handlede om, hvordan vi skaber en bedre fremtid. Det samme vil være emnet for denne dags 1. maj-taler. Fremtiden er i dine hænder – og du skal kæmpe for den. Forme den.

Men fremtiden er en skrøbelig størrelse.

Mens jeg står her og kigger og lader tankerne flyve, kommer en ambulancehelikopter ind i synsfeltet. Den har retning mod landingspladsen på Rigets top. Nogle af dem, den er kommet med i sin bug igennem snart 10 år, har været tættere på himmeriget, end de har ønsket.

Herrens vej er uransagelige. Ligeså er

associationernes. Måske er det lyden fra helikopteren og dens propeller, der får mig til at tænke på dødsdromen, som i en årrække kom med det omrejsende tivoli til Sildefesten i Hasle. Jeg husker, hvordan udråberen med en hæst guttural og indtrængende stemme forsøgte at lokke folk til for at se de akrobatiske vovehalse på deres motorcykler:

”Mine damer og herrer. Træd nærmere. Træd nærmere. Det er ikke nøgne damer eller stærke mænd. Det er dødsførsel i renkultur! Her køres ikke på dromens bund, her køres på de lodrette, spejlglatte vægge. En olieplet... og kørerne ligger på dromens bund. Kvæstede. Måske døde for livstid! Mine damer og herrer. Kom nærmere, kom nærmere.”

Jeg tror ikke, begrebet ”kalkuleret risiko” endnu var opfundet på det tidspunkt. Men kørerne har vel grundigt overvejet og tænkt, at risikoen ved dødsførslen var værd at løbe. Sådan tager vi andre vel også en kalkuleret risiko i ny og næ. I mange andre tilfælde overvejer vi overhovedet ikke, at der er en risiko ved – stort set – alting. Og det er godt, at vi ikke gør det, når nu meget kan gå galt, som vi ikke selv har megen indflydelse på. I særligt risikofylde situationer laver vi dog vores egne minutløse og målrettede sikkerhedsforanstaltninger for ikke at udsætte os selv eller andre for nogen fare. For vi har vores elskede, vores økonomi, vores liv og vores helbred og førlighed kær. Alligevel kan det ske.

Lige med ét glider noget os af hænde. Fremtiden tegner sig pludselig ikke helt så ubekymret og rigt nuanceret, sådan som vi frejdigt og tankeløst har taget det for givet. Fremtiden bliver simpelthen anderle-

”Lige med ét glider noget os af hænde. Fremtiden tegner sig pludselig ikke helt så ubekymret og rigt nuanceret

des, end vi troede for få dage siden. Der er ting, der måske skal sættes på stand-by et stykke tid. Der er planlagte gøremål og oplevelser, man må give afkald på. Banalt og eksistentielt i én pærevælling.

Der er jo roserne, der skulle have været beskåret. Sommerhuset der skulle renoveres, inden gæsterne kommer. Børnenes besøg til pinse. Laurits, der skal døbes i Gilleleje. Jasper der skal giftes i Berlin. Sommerferien, der var under planlægning. Det nye barnebarn. Ja, og arbejdet... hvad med det? Hvad med førligheden?

Og så er der lige dét med klummen, som skal afleveres i morgen.

Besværlighederne truer, og bekymringerne står i kø. Måske bliver de ikke alle til noget, hvis man optimistisk, kampberedt og stædigt fokuserer på de positive muligheder i stedet for på begrænsningerne i sit eget fremtidsrige.

I mit baghoved ekkoer Oscar Hansens strofe:

”Og jeg rejser mig trodsigt i vrimlen, mens det kogler af kraft i mit mod, thi det flag, der nu smældende når himlen, er jo rødt som mit brusende blod.”

Folk forlader Fælledparken dernede i den sene aftensol. Skyggerne er lange i det flade lys.

THORKIL THORSEN er efter 40 års frivillig eksil tilbageflytter i 2009. Potentiel pensionist. Pendler mellem lønarbejde som seniorforsker i København og selvstændig konsulentvirksomhed på Bornholm.